

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **Ing. N. P.**, zastoupeného JUDr. Milanem Davídkem, advokátem se sídlem Praha 4, Stallichova 11, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2006, č. j. 4 Cad 11/2006 – 6,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátu stěžovatele, JUDr. Milanu Davídkovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2600 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, jímž byl odmítnut jeho návrh na obnovu řízení ve věcech pravomocných rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2005, č. j. 4 Cad 19/2005, a ze dne 23. 9. 2005, č. j. 4 Cad 20/2005. Při posouzení věci vycházel Městský soud v Praze z následujících skutečností:

Ve věci č. j. 4 Cad 19/2005 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru sociální péče a zdravotnictví, ze dne 16. 12. 2004, č.j. SOC 149113/2004, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské

části Praha 11 ze dne 26. 8. 2004, č.j. OSVZ/416/2004/Šna, jímž žalobci nebyla přiznána jednorázová dávka sociální péče ze měsíc červenec 2004, a toto rozhodnutí potvrzeno. Městský soud v Praze ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 31. 8. 2005, č. j. 4 Cad 19/2005 - 19, žalobu zamítl. Rozsudek byl žalobci doručen do vlastních rukou dne 31. 10. 2005. Kasační stížnost nebyla podána.

Ve věci č. j. 4 Cad 20/2005 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru sociální péče a zdravotnictví ze dne 16. 12. 2004, č.j. SOC 152685/2004, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 26. 8. 2004, č.j. OSVZ/438/2004/Šna a toto rozhodnutí potvrzeno. Prvoinstančním správním rozhodnutím nebyla žalobci přiznána opakující se dávka sociální péče. Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 23. 9. 2005, č. j. 4 Cad 20/2005 - 19. Rozsudek byl žalobci doručen do vlastních rukou dne 31. 10. 2005. Žalobce kasační stížnost nepodal.

Městský soud v Praze návrh žalobce podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl. Podle § 114 s. ř. s. lze podat návrh na obnovu řízení pouze ve věcech řízení o ochraně před zásahem správního orgánu nebo ve věcech politických stran a politických hnutí. Žádné z řízení, jichž se týká návrh žalobce, nebylo řízením v uvedených věcech, a jeho návrh je proto nepřipustný.

Usnesení Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ve které uplatnil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s. Je přesvědčen, že návrh na obnovu řízení v daném případě podat lze, neboť jde o ochranu před zásahem správního orgánu. Navíc stěžovatel podal nejen žalobu na obnovu řízení, ale i žalobu pro zmatečnost, s čímž se Městský soud v Praze náležitě nevypořádal. Dále stěžovatel vypočítal údajná pochybení v procesním postupu soudu týkající se zejména záměn v číslech jednacích. Závěrem stěžovatel uvedl, že část měsíce srpna 2005 byl v nemocnici, ve stavu pracovní neschopnosti byl prakticky do 9. 1. 2006, a nemohl se tudíž zúčastnit jednání dne 23. 9. 2005 a činit v uvedených řízeních procesní úkony. Řízení bylo podle stěžovatele zmatečné a stěžovateli byla odňata možnost jednat před soudem. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu stěžovatelem uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatel dovolává důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Podle § 114 odst. 1 s. ř. s. je obnova řízení přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení a) o ochraně před zásahem správního orgánu, b) ve věcech politických stran a politických hnutí.

Stěžovatel má za to, že v projednávané věci lze podat návrh na obnovu řízení, neboť se jedná o ochranu před zásahem správního orgánu. Toto přesvědčení stěžovatele Nejvyšší správní soud nesdílí. Stěžovatel totiž nebrojí proti rozsudkům soudu o žalobě (žalobách) proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., nýbrž proti rozhodnutím o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (rozhodnutí žalovaného ve věcech sociální péče). Návrh na obnovu v těchto řízeních je však podle § 114 odst. 1 s. ř. s. *à contrario* nepřipustný. K uvedenému

srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. Na 50/2005 - 25, www.nssoud.cz, příp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2005, č. j. 3 Azs 219/2005 - 51, publ. pod č. 736/2006 Sb. NSS. Městský soud v Praze tedy nijak nepochybil, pokud návrh žalobce jako nepřijatelný odmítl.

Namítá-li pak stěžovatel, že se Městský soud v Praze dostatečně nezabýval jeho žalobou pro zmatečnost, uvádí k tomu Nejvyšší správní soud pouze tolik, že žádný takový opravný prostředek ve vztahu k pravomocným rozhodnutím soudu ve správním soudnictví náš právní řád nezná. Tímto návrhem se tedy městský soud zabývat ani nemohl.

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že usnesení Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému prokazatelně žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly, soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 2 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2600 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

